

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/94/2019
Identifikačné číslo spisu: 8614201193
Dátum vydania rozhodnutia: 18.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Emil Franciscy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8614201193.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ S. H., bývajúcej v N., 2/ N. H., bývajúceho v N., 3/ S. V., bývajúceho v N., proti žalovanej Všeobecnej úverovej banke, a.s., so sídlom v Bratislave, Mlynské Nivy č. 1, IČO: 31 320 155, zastúpenej ČERNEJOVÁ & HRBEK, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Kýčerského č. 7, IČO: 36 857 513, o uloženie povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva, vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 7 C 47/2014, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 10. novembra 2016 sp. zn. 19 Co 122/2016, 19 Co 123/2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky z r u š u j e

I. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 10. novembra 2016 sp. zn. 19 Co 122/2016, 19 Co 123/2016 v znení opravného uznesenia Krajského súdu v Prešove z 29. júna 2017 sp. zn. 19 Co 122/2016, 19 Co 123/2016 (okrem výroku, ktorým bola vec vrátená na ďalšie konanie),

II. uznesenie Krajského súdu v Prešove z 13. februára 2018 sp. zn. 19 Co 201/2017,

III. uznesenie Okresného súdu Svidník z 12. decembra 2018 č. k. 4 C 47/2014-231.

Vec v rozsahu zrušenia vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Svidník (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 19. októbra 2015 č. k. 7 C 47/2014-97 uložil žalovanej povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou v zmysle zmluvy o zriadení záložného práva, ktorú 12. novembra 2009 uzavrel žalobca 2/ a žalovaná ohľadom nehnuteľnosti v katastrálnom území Stropkov vedenej na liste vlastníctva č. XXXX ako byt č. X vo vlastníctve žalobcu 2/ nachádzajúci sa na 2. poschodí bytového domu so súpisným č. XXX postaveného na parcele č. 876 a tiež spoluvlastnícky podiel 7142/132468 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach tohto domu (ďalej len „sporná záložná zmluva“). Vychádzal z toho, že žalobca 2/ a žalovaná uzavreli 12. novembra 2009 zmluvu o poskytnutí úveru na sumu 17 749 €, pričom za účelom zabezpečenia tohto úveru bola uzavretá sporná záložná zmluva. Po vykonanom dokazovaní dospel súd k záveru, že ide o spotrebiteľskú zmluvu, vec preto posudzoval podľa § 37 ods. 1, § 52 ods. 1 až 3, § 53 ods. 10, § 54 ods. 4, § 151a, § 151b, § 151c ods. 1 až 3, § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka a tiež podľa ustanovení § 6 ods. 1, § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných

dražbách (ďalej len „zákon č. 527/2002 Z.z.“). Po podaní charakteristiky záložného práva uviedol, že inštitút dobrovoľnej dražby vážnym spôsobom zasahuje nielen do vlastníckych práv dlžníka, ale aj do práva spotrebiteľa na obydlie. Dobrovoľná dražba, ktorej navrhovateľom nie je skutočný vlastník, je konaním bez akejkoľvek predbežnej kontroly súdu, ktoré sa uskutočňuje len pod kontrolou dražobníka, ktorý je súkromnoprávnym subjektom vykonávajúcim svoju činnosť za účelom dosiahnutia zisku. Dobrovoľnú dražbu nemožno porovnávať s dražbou konanou v rámci exekúcie, ktorú vykonáva exekútor ako štátom splnomocnená osoba a pod kontrolou súdu. Podľa názoru súdu prvej inštalácie je strata bývania jedným z najzávažnejších zásahov do práva na rešpektovanie obydlia a každý, komu takýto vážny zásah hrozí, musí mať možnosť domôcť sa preskúmania primeranosti takého opatrenia súdom. Ustanovenie § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. síce umožňuje osobe dotknutej na svojich právach požiadať súd, aby určil neplatnosť dražby, v takom prípade ale ide len o (z hľadiska ochrany práv spotrebiteľa nepostačujúcu) následnú kontrolu dražby mimo preskúmania neprijateľných zmluvných podmienok. V súvislosti s týmto konštatovaním pripomenul súd prvej inštalácie aj uznesenie pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 23/2014, v zmysle ktorého je rozsah prostriedkov následnej nápravy proti výkonu záložného práva v zmysle zákona č. 527/2004 Z.z. obmedzený len na žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby; sťaženie následnej súdnej kontroly dobrovoľnej dražby by preto malo byť kompenzované dostatočnou preventívnou a priebežnou kontrolou dobrovoľnej dražby orgánom verejnej moci. Z týchto dôvodov súd prvej inštalácie opodstatnene podanej žalobe vyhovel.

2. Na odvolanie žalovanej Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 10. novembra 2016 sp. zn. 19 Co 122/2016, 19 Co 123/2016: a/ napadnutý rozsudok súdu prvej inštalácie potvrdil ako vecne správny [§ 387 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), b/ odvolaním žalovanej napadnuté uznesenie súdu prvej inštalácie zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil na ďalšie konanie. Stotožnil sa s názorom súdu prvej inštalácie, že v danom prípade uzavretá zmluva o poskytnutí úveru a sporná záložná zmluva sú spotrebiteľské zmluvy, ktoré boli spísané na formulári bez možnosti spotrebiteľa ovplyvniť ich obsah. V zhode s ním tiež konštatoval potrebu poskytnutia ochrany právam spotrebiteľov a ochrany obydlia, a to vzhľadom na to, že k bytu, v ktorom bývajú žalobcovia 1/ a 2/ s maloletými deťmi, začala žalovaná realizovať záložné právo. Súd prvej inštalácie správne poukázal na to, že inštitút dobrovoľnej dražby vážnym spôsobom zasahuje do Ústavou Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) garantovaných vlastníckych práv dlžníka a tiež do práva spotrebiteľa na obydlie. Dobrovoľná dražba v zmysle zákona č. 527/2002 Z.z je zákonom upravený spôsob výkonu záložného práva podľa § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka, pri ktorom ale chýba kontrola neprijateľných zmluvných podmienok. Aby bolo možné zabezpečiť dôslednú ochranu práv spotrebiteľa, je nevyhnutná súdna kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol súd prvej inštalácie spravodlivo a tiež na podklade správneho posúdenia veci, pokiaľ napadnutým rozsudkom poskytol ochranu spotrebiteľom a v dôsledku toho uložil žalovanej povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. K námietke odvolateľky, že napadnutým rozsudkom jej bola uložená časovo neobmedzená povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou, odvolací súd uviedol, že žalovaná si na vymoženie svojej pohľadávky môže zvoliť iný procesný postup (napríklad požiadať o výkon exekúcie). Nedôvodná je tiež námietka žalovanej, že právnu ochranu v obdobných prípadoch možno spotrebiteľovi poskytnúť iba ex post, teda po ukončení dobrovoľnej dražby. Po oboznámení sa s vecou dospel odvolací súd k záveru, podľa ktorého odvolaním napadnutý rozsudok nie je nepreskúmateľný ani arbitrárny a postup súdu prvej inštalácie nevykazuje znaky procesných väd (zmätočnosti). Odvolaním napadnutý rozsudok dáva odpoveď na všetky otázky, ktoré boli významné pre rozhodnutie, a spočíva na vecne správnom právnom posúdení. Z týchto dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok potvrdil; odvolaním napadnuté uznesenie zrušil vzhľadom na jeho nesprávnosť.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu (jeho potvrdzujúcemu výroku) podala žalovaná dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzovala z § 420 písm. f/ CSP a tiež podľa § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP.

3.1. Podľa jej názoru došlo k zásahu do jej práva na spravodlivý súdny proces tým, že napadnutý rozsudok nie je dostatočne odôvodnený a odvolací súd rozhodol na podklade nesprávnych skutkových záverov, ktoré právne posúdil v rozpore so zákonom.

3.2. Z obsahu dovolania (§ 124 ods. 1 CSP) možno vyvodit', že dovolateľka za otázku relevantnú z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP, ktorú odvolací súd nevyriešil správne, považovala otázku:

3.2.1. či skutočne existuje ústavou garantované právo spotrebiteľa na obydlie, ktoré je v porovnaní s akýmkoľvek inými právami absolútne nedotknuteľné a v podstate predstavuje určitú formu imunity spotrebiteľa ako záväzkového dlžníka, resp. či skutočne neexistujú už v súčasnosti v právnom poriadku účinné prostriedky na ochranu práv spotrebiteľa bez potreby konštruovať ústavou garantované práva spotrebiteľa na obydlie,

3.2.2. či je alebo nie je možné meritórnym výrokom súdu uložiť sporovej strane časovo či inak neobmedzenú povinnosť, ktorá spočíva v povinnosti zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou.

3.3. Dovoláním napadnutý rozsudok navrhla zrušiť a vec vrátiť odvolaciemu súdu na ďalšie konanie.

4. Žalobcovia sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnutý rozsudok treba zrušiť. Na bližšie odôvodnenie tohto záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 ods. 1 CSP [poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky; podobne, pokiaľ sa v ďalšom texte uvádza v zátvorke „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“)].

I.

7. Dovolateľka vyvodzuje prípustnosť podaného dovolania z § 420 písm. f/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

7.1. Najvyšší súd vo viacerých rozhodnutiach (1 Cdo 64/2019, 2 Cdo 301/2018, 3 Cdo 258/2019, 4 Cdo 75/2019, 7 Cdo 121/2018, 8 Cdo 175/2018) uviedol, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, (avšak) z práva na spravodlivé súdne konanie nevyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, ktoré nemajú význam pre rozhodnutie.

7.2. V ďalších rozhodnutiach podal najvyšší súd charakteristiku procesne nesprávneho procesného postupu súdu (R 129/1999 a 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 162/2017, 3 Cdo 22/2018, 4 Cdo 87/2017, 5 Cdo 112/2018, 7 Cdo 202/2017, 8 Cdo 85/2018) tak, že sa ním rozumie faktická činnosť alebo nečinnosť súdu (procedúra prejednávania veci), ktorá predchádza vydaniu konečného rozhodnutia a účastníkovi konania (strane sporu) znemožňuje realizáciu jeho procesných oprávnení a marí mu možnosť jeho aktívnej účasti na konaní.

7.3. Výklad toho, kedy ide o nepreskúmateľnosť rozhodnutia a aké sú jej právne dôsledky z hľadiska § 420 písm. f/ CSP, podal najvyšší súd v rozhodnutiach, v ktorých odkázal na stanovisko najvyššieho súdu R 2/2016 (1 Cdo 228/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 92/2018, 4 Cdo 59/2017, 5 Cdo 45/2018, 7 Cdo 141/2017, 8 Cdo 49/2017). Vysvetlil, že o vadu zmätočnosti relevantnú podľa tohto ustanovenia ide iba celkom výnimočne, napríklad vtedy, keď rozhodnutie odvolacieho súdu neobsahuje žiadne odôvodnenie. Opakovane tiež zdôraznil, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemusí odpovedať na každú odvolaciu námietku; postačuje, ak odvolací súd reaguje na námietky podstatné pre rozhodnutie o odvolaní alebo nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia.

7.4. V preskúvanom prípade je z napadnutého rozhodnutia dostatočne zrejmá podstata určujúcich

(kľúčových) dôvodov, so zreteľom na ktoré dospel aj odvolací súd k záveru o opodstatnenosti podanej žaloby. Odvolací súd jasne uviedol dôvody, so zreteľom na ktoré považoval za správny záver súdu prvej inštancie, že v skutkovom rámci zistenom na podklade dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, boli dané dôvody, so zreteľom na ktoré bolo potrebné žalobe vyhovieť. Podľa názoru dovolacieho súdu je nedôvodná námietka žalovanej, že rozhodnutie odvolacieho súdu nemá zákonom stanovené náležitosti, je nepreskúmateľné alebo protirečivé.

7.5. Najvyšší súd pripomína, že konštantne zastáva názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (R 24/2017, 1 Cdo 202/2017, 2 Cdo 101/2017, 3 Cdo 94/2017, 4 Cdo 47/2017, 5 Cdo 145/2016, 7 Cdo 113/2017, 8 Cdo 76/2018). Vadu konania v zmysle tohto ustanovenia nezakladá ani nedostatočné zistenie skutkového (skutočného) stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017).

7.6. Aj podľa názoru ústavného súdu prípadná nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu, neúplne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie veci nezakladajú vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (I. ÚS 61/2019).

7.7. Z uvedených dôvodov dovolací súd uzatvára, že žalovaná neopodstatnene namieta existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP.

II.

8. Podľa názoru žalovanej je jej dovolanie prípustné podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

8.1. Obsah pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ vysvetlil najvyšší súd v judikáte R 71/2018. Konštatoval tiež, že ak je prípustnosť dovolania vyvodzovaná z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je na dovolateľovi, aby ním tvrdený odklon doložil bližšou konkretizáciou rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré naplnia pojem ustálená prax dovolacieho súdu (R 83/2018, 1 Cdo 206/2016, 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 27/2017, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 27/2017, 6 Cdo 35/2017, 7 Cdo 7/2018). Sama kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorej otázky, významovo nezodpovedá § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Bez náležitého konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd (2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 235/2016, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017). Najvyšší súd nemôže opätovne riešiť všetky procesnoprávne a hmotnoprávne otázky, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd, ani posudzovať správnosť riešenia týchto otázok súdmi prvej a druhej inštancie. Najvyšší súd nemôže ani z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky, a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarčinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK 2016, str. 1382 a tiež 3 Cdo 28/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017, 8 Cdo 50/2017, 8 Cdo 78/2017). Tieto právne náhľady najvyššieho súdu považuje ústavný súd za „ústavne udržateľné“ (I. ÚS 296/2019).

8.2. Žalovaná ňou tvrdený „odklon“ právnych záverov odvolacieho súdu nedoložila označením žiadneho rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré by bolo súčasťou „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Argumentácia žalovanej nezakladá dôvod pre prijatie záveru o prípustnosti ňou podaného dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

III.

9. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania tiež podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo

zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

9.1. V súvislosti s touto argumentáciou žalovanej treba zdôrazniť, že prípustnosť dovolania sa posudzuje podľa stavu v čase podania dovolania. Dovolanie žalovanej bolo podané 13. apríla 2017. Dovolací súd dáva za pravdu žalovanej, že v čase podania dovolania ňou nastolené tzv. dovolacie otázky skutočne neboli ešte dovolacím súdom riešené.

9.2. Najvyšší súd („až“) v rozhodnutí z 29. januára 2019 sp. zn. 8 Cdo 147/2017 na prvú dovolaciu otázku žalovanej (viď primerane bod 3.2.1. tohto uznesenia dovolacieho súdu) uviedol, že strata obydla skutočne predstavuje obrovský zásah do práv spotrebiteľa a spôsobuje pre neho veľmi nepriaznivú životnú situáciu. Toto jeho právo ale nemožno chápať ako absolútne nedotknuteľné. Súdna prax dospela k záveru, že právna úprava dobrovoľných dražieb, resp. možnosť vymáhania plnení zo spotrebiteľských zmlúv takouto formou, nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa, ktorá vyplýva z práva Európskej únie. Na druhú dovolaciu otázku (viď primerane vyššie uvedený bod 3.2.2.) najvyšší súd v tom istom rozhodnutí uviedol, že ak súd prvej inštancie rozhodnutím vo veci samej uloží záložnému veriteľovi povinnosť zdržať sa výkonu záložného práva na neobmedzený, vopred neurčený čas, neprimerane zasiahne do jeho práva v budúcnosti domáhať sa uspokojenia svojej pohľadávky z predmetu záložného práva cestou predaja vo verejnej dražbe, priamym predajom alebo odkúpením do svojho výhradného vlastníctva.

9.3. S právnymi závermi uvedenými v rozhodnutí sp. zn. 8 Cdo 147/2017 sa najvyšší súd stotožnil aj v rozhodnutí z 29. apríla 2019 sp. zn. 5 Cdo 113/2017. So závermi vyjadrenými v týchto rozhodnutiach sa vec preskúmajúci dovolací senát stotožňuje a v plnom rozsahu na ne poukazuje. Právny názor vyjadrený v týchto rozhodnutiach je potrebné aplikovať aj na daný prípad, i keď tieto rozhodnutia najvyššieho súdu boli vydané v čase po podaní dovolania žalovanej. Dovolací súd na vysvetlenie tohto konštatovania pripomína, že už v niektorých rozhodnutiach (8 MCdo 4/2014, 3 Cdo 233/2015, 3 Cdo 223/2016, 3 Cdo 253/2018) vyjadril právny názor, podľa ktorého nový právny názor sa aplikuje aj do minulosti (retrospektívne). Vychádza sa z prevažujúceho prístupu, že súd právo netvorí, ale iba nachádza. Pokiaľ dôjde k zmene judikatúry bez zmeny právnej normy, nejde o zmenu právneho pravidla; ide o tú istú normu, iba je nanovo vyjadrený jej obsah. Z toho vyplýva, že účinky zmeny judikatúry nemožno obmedziť len do budúcnosti. Súd, ktorý rozhoduje po zmene (resp. po prijatí „novej“) judikatúry, nemôže vedome aplikovať nesprávny, judikatúrou už prekonaný, prípadne ešte neprijatý právny názor, ktorý sa medzičasom stal súčasťou rozhodovacej praxe. Nový právny názor je vzhľadom na to potrebné aplikovať aj na všetky už prebiehajúce konania. Tým sa prípustné retrospektívne pôsobenie zmeny judikatúry líši od neprípustného retroaktívneho pôsobenia právnych noriem.

10. Z týchto dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalovaná v procesne prípustnom dovolaní (§ 421 ods. 1 písm. b/ CSP) dôvodne uviedla, že rozsudok odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

11. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP). Ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP).

11.1. Dovolací súd podľa uvedených ustanovení zrušil rozsudok odvolacieho súdu v napadnutej časti a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

11.2. Zároveň dovolací súd zrušil uznesenie odvolacieho súdu týkajúce sa povinnosti žalovanej zaplatiť súdny poplatok za návrh. Rovnako zrušil uznesenie súdu prvej inštancie o náhrade trov odvolacieho konania.

12. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

13. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.